

GÜMÜŞHANE TÜRK TELEKOM FEN LİSESİ ÖĞRENCİLERİ “81 İL 81 GÜNLÜK BİR HAYAT” PROJESİNDE GÜMÜŞHANE’Yİ TEMSİL ETTİLER

Gümüşhane Türk Telekom Fen Lisesi öğrencileri Zeynep ÜNAL, Meryem Kevser ATAK, Esranur YAŞAR, Meryem ÇİMEN, Gülsüm ATEŞ “81 İL 81 GÜNLÜK BİR HAYAT” E-Twinning projesi çerçevesinde oluşturulacak Türkiye günlüğünde Gümüşhane’yi tanıtmak amacıyla günlük yazdılar.

Proje danışman öğretmeni Arzu GÜLHAN AKTÜRK, projeyi şöyle anlattı: gezi düzenledik ve bu çalışmaların sonucunda güzel bir günlük ortaya çıktı. Bu kapsamlı projede ilimizi tanıtmaktan dolayı çok mutluyuz. Bu çalışmada bizden desteğini esirgemeyen Türk Telekom Fen Lisesi Müdürü Mehmet Akif ODABAŞ’a teşekkür ederiz.” dedi.

GÜMÜŞHANE (DAĞLARIN AVUCUNDAKİ ŞEHİR)

Gümüşhane’ye geldiğimi, otobüsteki yolcuların hareketliliğiyle anladım. Ben de diğer yolculara uyum sağlayıp bavulumu almaya indim. Bavulları alacağımız bölüm açılırken etrafa bakma fırsatım olmuştu. Etrafta, bulunduğum merkezden görülen ve her tarafı saran dağlar bulunmaktaydı. Sanki çok değerli bir şeyi korumuşçasına dizilmişlerdi. Düşüncelerimden arındım ve valizimi aldıktan sonra ne yapacağımı kafamda planlamaya başladım. Yapacağım şey belliydi, otobüste uykumu yeterince aldığım ve kısıtlı bir zamanım olduğu için şehirde ufak bir gezinti yapmam gerektiğini düşündüm. Otogardan dışarı doğru adımlamaya başladım. Hava sıcaktı ve insanların, anladığım kadarıyla, keyfi yerindeydi. Kaldırımdan yürümeye devam ettim. Yolun ilerisinde üçlü bir ayırım vardı; biri dolmuş durağı olduğunu düşündüğüm yere çıkıyor, biri anayola devam ediyor, birisi ise kahvehanenin olduğu yere giriş yoluna çıkıyordu. Belki bir rehber bulurum umuduyla kahvehaneye gitmeye karar verdim. Yol, aynı zamanda derenin üstündeki köprüydü de. Kahvehaneye doğru adımlarımı hızlandırırken, “Bu memleketi anlamak istiyorsam yapacağım en iyi şey, kendi insanlarına sormak olacak.” dedim. Nereyi gezip görmem gerektiğini seçebilirim böylece. Ben düşüncelerime dalıp gitmişken vardığımı fark etmemişim, etrafa biraz göz gezdirdikten sonra içeri girdim. Anlaşılan esnaflar burada birbiriyle yakındı. Ayrıca yan yana olmaktan hiç rahatsızmış gibi görünmüyorlardı. İçeriye girdiğim anda, çay ve kahve kokusu etrafımı sardı. Birkaç kişi toplanmış sohbet ediyor, birkaç kişi ise maç özeti izliyordu. Boş bulduğum ilk masaya oturdum. Yan masada olan bir kişi bana bakmaya başladı. Neden baktığını anlamadım fakat bir tepki vermedim. Sonunda

beklediğim şey oldu ve aramızdaki sessizlik bozuldu.

"Kardeş, sen buralı mısın? Seni buralarda daha önce hiç görmemiştin." diye söze başladı. Ona baktım ve gülümsedim, daha sonra konuşmaya başladım...

"Hayır, buralı değilim, aslına bakarsanız ben bu memleketi gezmek isteyen bir vatandaşım yalnızca. Türkiye'yi her şehri bir gün süreyle gezmek şartıyla geziyorum. Eh, şu anda da Gümüşhane'yi gezeceğim." Duraksamadan devam ettim:

"Fakat buraları gezebilmem ve bunu bir güne sığdırabilmek için bir rehber ihtiyacım var. Buraları bilmiyorum ve gezilecek yerleri bilmezsem hiçbir şey yapamam. Belki yardım eden olur diye kahvehaneye geldim."

Adam anladım dermişçesine başını salladı ve kahvehane sorumlusuna dönerek, "Bize iki çay, ustam! Bu yeni gelen kardeşimize ısmarlarsın artık." dedi. Kahvehane sorumlusu güldü ve onayladı. Daha sonra çayları hazırlamak üzere arka tarafa gitti. O sırada da adam bana döndü ve içten bir şekilde gülümsedi.

Kendimi samimi bir ortamın içinde bulduğum için şanslı hissediyordum. Yeni gelmeme rağmen beni kucaklamışlardı, yabancılık çektirmiyorlar, onlardanmışım gibi hissettiriyorlardı. Bu, gerçek anlamda çok hoştu. Memleketin insanlarına şimdiden ısınmıştım fakat kim bilir, önümüzdeki saatlerde ne olacaktı. Adamın konuşmaya başlaması üzerine düşüncelerimden sıyrıldım.

"Öncelikle ben ismimi söyleyeyim kardeş, adım İsmail. Buralıyım ve gezeceğin yerler konusunda sana yardım edebilirim. Fakat söyleyeyim, dışarda buraya küçük falan derler ama burası öyle bir güne sığmaz." güldü ve göz kırptı. Ardından devam etti:"Bu yüzden görülecek yerleri sadeleştirip söyleyeceğim. Detaylı gezmek için, sen gel boş bir zamanında, bir hafta boyunca, hatta ondan da fazla zaman süresince Gümüşhane'yi gez, tadını çıkar yeğenim."

İşte o anda, dışardan duyduğum tepkileri ve önyargılarımı tamamen sildim. Hatamı anladım ve önyargılı yaklaştığım için utandım. Ne diye memleketin has vatandaşından öğrenmek yerine ondan bundan öğrenmeye çalışmıştım ben Gümüşhane'yi?

İsmail'e gülümsedim ve başımı salladım. "Çok teşekkür ederim, burayı tanımayı gerçekten çok isterim." dedim. Ben cümlemi tamamladığım sırada çaylar geldi. Kahvehane sorumlusu bana baktı ve konuşmaya başladı.

"Mutlaka Tomara Şelalesi'ne git sen. Karaca Mağarası da çok güzeldir, hayran kalırsın. Kısıtlı bir zaman var fakat kestirme yollarla sana yardım edebiliriz." dedi. İsmail bunu onayladı ve bana baktı. "Mehmet Ağabey haklı. Söylediği yerlere mutlaka gitmelisin ki, en azından Gümüşhane'nin onlarca güzelliğinden birkaçına şahit olabilesin." Düşünüyormuş gibi bir tavır takındı ve bana bakmaya devam etti. "Torul Cam Teras'a da git mutlaka daha sonra... Eski Gümüşhane de buranın tarihini ve tarihi yapısını anlamayı sağlar."

Kahvehane sorumlusu lafa girdi tekrardan: "Örümcek ormanlarına da gidersen, oturup güzel bir çay içersin orada."

İkisine bakıp gülümsedim: "Gezilecek çok yer varmış gerçekten. Keşke hepsini bir güne sığdırabilseydim." İsmail bana baktı ve koluma hafifçe vurarak konuştu: "Daha bu ne ki? Fazlasıyla görülecek yer var fakat bir gün, bir gündür.

Yolculuğun bitince de benim dükkandan istediğin kadar pestil al, benden olsun. Buranın pestili çok ünlüdür, duydun mu hiç?" sorusunu yönelttiği sırada iş yerinin kartını ve adresini verdi. Biraz daha konuştuk ve sohbet sohbeti açtı. Zaman fazla hızlı geçmişti çünkü baktığımda saatin 9.00 olduğunu gördüm ve ayaklandım.

0 sırada 40 yaşlarında, iyi giyimli bir adam yanıma geldi ve gülümseyerek konuşmayı başlattı."Merhaba, siz konuşurken kulak misafiri oldum. İsterseniz size bu gezinizde ben eşlik edebilirim. Buranın yerlisiyim ve memleketimi bir ziyaretçiye tanıtmayı çok isterim."

Bu dediğiyle fazla mutlu olmakla beraber, Gümüşhane insanının samimiliğine bir

kez daha hayran kaldım. Başımla onayladım ve bundan çok memnun kalacağımı belirttim. Biraz konuşmadan ve neyle gideceğimizi, nereye gideceğimizi kararlaştırdıktan sonra yolculuğa başladık. Beni arabasıyla götürmeyi teklif etmişti, biraz ısrar ettim fakat "Başka söz istemem! Bu benim vatandaşlık görevimdir." diyerek beni ikna etti.

Yolda giderken, işinden, yaşantısından bahsetti. Fazlasıyla samimi bir konuşma oluyordu. Anlattığına göre, Gümüşhane Üniversitesi'nde güvenlik görevlisi olarak çalışıyormuş ve bir kızı varmış. Aynı zamanda üniversitede şu an yüksek lisans yapmaktaymış. Kızına örnek olmak için çalıştığını ve onu bu güvenli ortamda yetiştirdiği için çok mutlu olduğunu söyledi. Düşündüm; haklıydı, anlaşılan Gümüşhane, hem ortamıyla hem de insanlarıyla sıcak ve samimi bir şehirdi. Demek tabelada gördüğüm o, "Altın kalpli insanların şehrine hoş geldiniz" yazısı bunu ifade ediyormuş. Yüzüme bir tebessüm yerleştirdim ve yolculuğun tadını çıkarmaya başladım.

Camdan etrafa göz gezdiriyordum, etrafta sadece çıplak dağlar vardı. Konuşmamızdan birkaç dakika sonra ormanlık bir yere girdiğimizde, o çıplak dağlar yemyeşil oluvermişti. Ciddi manada çok hoş bir görüntüydü bu. Yolda, bir Karadeniz türküsü eşlik ediyordu bize. Açık camdan gelen rüzgar, saçlarımı yalarken gelen bu tını, benliğimle cümbüş oluşturmuydu. Gözlerimi, isminin Halil olduğunu bildiğim yol arkadaşımın sesiyle açtım. Bana baktı ve gülümseyerek kemerini açtı.

"Örümcek ormanlarına hoş geldin! Biraz turladıktan sonra Tomara Şelalesine geçeriz diye düşündüm. Sonrasında Karaca Mağarası'na gider, oradaki açık pazarları inceleriz. Ardından da Süleymaniye Mahallesi'ne geçeriz. Son olarak Zigana Dağı'nda bir yemek yer yolculuğu tamamlarız. Uygun mudur?"

Başımla onaylayıp tekrar teşekkür ettikten sonra ormanı dolaşmaya başladık. Ormanın havası ve atmosferi çok hoştu. Yerden birkaç kozalak alıp çantama koydum, şekilleri farklıydı. Daha sonra arkadaşım bana çeşitli bitkiler ve kökler gösterdi, bu benim bayağı ilgimi çekmişti. Ardından fazlasıyla şaşırdığım bir şey yaptı. Belirli bir yere ilerleyip toprağı hafifçe açınca, içinden kaynak suyu çıkarmıştı. Dediğine göre Gümüşhane'nin suyu magnezyuma doymuş, çok güzel bir suydur. Denedim ve tadının gerçekten de çok güzel olduğunu fark ettim. Biraz daha dolaştık ve ortamın tadını çıkardık.

Arabaya tekrar bindiğimizde ormanda tam bir saat geçirdiğimizi gördüm. Oysaki bana bu kadar zaman, yalnızca birkaç dakika gibi gelmişti. Yolculuğa devam ettik ve çeşitli yollardan geçtik. Arkadaşım, yollardan geçerken Gümüşhane hakkında bilgiler vermeye devam ediyordu. Burada aynı zamanda kuşburnu da ünlüymüş. Bir zamanlar elma da çokmuş buralarda. O anlattı, ben dinledim. Dinlemekten sıkılmak bir yana dursun, daha fazla anlatsın diye ısrar ediyordum. Halk oyunları, siron, dut... Neredeyse her şey... Anladığım kadarıyla, günümüzün şartlarına rağmen doğallığından hâlâ bir şeyler taşıyan bir şehirdi burası.

Sohbetimizi bitiren şey, Tomara Şelalesi'ne gelmemiz oldu. Birkaç park işi ve eşya alma seansından sonra, piknik yapmak için olduğunu düşündüğüm kamelyaların yanından geçtik. Şelalenin sesi ve kuşların cıvıltısı, insan seslerine karışıyor, mutluluk nidaları ve kahkahalar etrafı inletiyordu. Çokça merdiven çıktıktan sonra şelalenin baş tarafına ulaştık. Aman Allah'ım! Bu ne kadar da mükemmel bir şeydi böyle! Ayaklarımızı suya soktuk, aslında sokmaya çalıştık çünkü su çok soğuktu. Biraz fotoğraf çektikten ve bir dondurma aldıktan sonra arabaya bindik. Yolculuğa son hızla devam ediyorduk. Kısıtlı bir zamanım olduğundan mütevellit, çabuk olmaya çalışıyorduk. Karaca Mağarası'na geldiğimizde saat akşam 15.00 gibiydi. Zaman gerçekten fazla hızlı geçiyordu. Yine giriş kısımlarını hallettikten sonra içeriye adımladık. Telefonumla birkaç güzel fotoğraf çekmek istedim aslında fakat görevli, buna yeltendiğimde

radasyonun sarkıtları etkilediğini söyledi. Bu güzelliği yine de kendi gözlerimle görebileceğim için şanslı olduğumu söyledi ve keyifli geziler diledi. İçeriye yine yüzümde bir gülümsemeyle girdim...

Bir saat sonra, anlık bir kararla "Eski Şehir" olarak da bilinen Süleymaniye Mahallesi'ne doğru yola koyulmuştuk. Mağaradan ağzım bir karış açık ve fotoğraf çekemediğim için fazlasıyla üzgün bir şekilde çıktıktan sonra açık pazarı biraz gezmiştik. Orada yerel kıyafetler giymiş kadınlar vardı ve çok hoş bir atmosfer vardı. Birkaç hediyelik eşya aldıktan sonra Karaca Mağarası'nı da tamamlamış olduk. Süleymaniye Mahallesi'ne geldiğimizde ise arkadaşım bana tarihinden bahsetmeye başladı. Anlattıklarına göre, burada eskiden Rumlar ve Türkler bir arada yaşamış. Kültür ve din çokluğu, kültürün de gelişmesine olanak sağlamış. Eski kiliseler, camiler de bunun kanıtı niteliğindeydi gerçekten. Kiliseleri inceledik, birkaç camiye baktık ve sohbet etmeye devam ettik. Harima denilen yer, üç dinden de izler taşıyan bu yer kardeşliği en ince ayrıntısıyla ortaya koyan bir yerdi. Bu üç dinin mabedi de birbirine o kadar yakındı ki, şimdiki insanların gelişmiş olduklarını düşünmek çok garipti, eski insanlar daha medeni ve gelişmişti. Bu şehir bana gerek kültürel gerekse insani bakımdan gelişmemde yardımcı oldu. Bitti mi? Sıra Sarı Çiçek Evleri'nde... Bu evlerin içindeki işlemler kusursuzdu. Bunu anlatmak için bile yazamayacağım kadar mükemmel, hani derler ya "Anlatılmaz yaşanır." aynen öyle bir yerdi. Ondan sonra vakit kaybetmeden Limni Gölü'ne gittik, burası yine kendine hayran bırakan şekilde mükemmeldi, maviyle yeşilin harika uyumunun bir deliliydi. Sırada Kent Ormanı var. Bu şehirde gezmediğim yer bırakmak istemiyorum. Ama insanların küçük olarak tarif ettiği bu şehre ömrümü versem belki de görmediğim yerler kalacak. Kent Ormanı orada yaşayan bir görevli, atı, kazları ve etrafa piknik yapmak için yapılmış çardaklardan oluşuyordu. Ama o ata binmek çok farklı bir duyguydu. Bu şehir her yerini gezmesem bile beni her konuda şaşırtmada ve bana gereken yerde gereken dersi vermede çok başarılı oldu.

Sohbet edip gülüp eğlendikten sonra akşamın bastırıldığını fark edip Zigana'ya doğru yola koyulduk. Bu sefer arabada bize eşlik eden sakin bir müzikti. Yorgunluğumu hissetmeye başlıyordum. Burayı fazlasıyla sevmiştim ve ne yazık ki gitme vaktim çok yaklaşmıştı. Arabanın içinde sessizlik hâkimdi. Yeni tanıdığım fakat çok sevdiğim arkadaşım, bu sessizliği bozmamaya karar vermiştik anlaşılır.

Hava karanlık olduğu için bir köfteciye yemek yiyip sütlaçla günümüzü kapatmaya karar vermiştik. Yemek cidden mükemmeldi ve tadı tam oturtulmuştu. Sütlaç ise fırında yapmışlar, bol fındığı esirgememişlerdi. Son lokmalarımızı yutarken bugün, geçirdiğim en harika günlerden biriydi diye düşündüm. Daha bunlar ne ki? Artabel Tabiat Parkı, Torul Cam Teras, Ecel Taşı, Kov Kalesi, ve daha nice... Bir gün daha Gümüşhane'yi gezmeye karar verdim.

Etrafın dağlarla sarı olduğu bu güzelliği kim bilebilir ki? Tabi ki üstünkörü bakan biri yerine merak edip araştıran. İşte o yüzden Gümüşhane'ye gelmeden önce burayı bilenlerden ve benim gideceğimi duyanlardan aldığım olumsuz yorumları otobüse bindiğim anda kafamdan silmeliydim. İlk olarak Gümüşhane insanının tanımadığı insanlara bile olan sevgisiyle karşılaştım. Burası nasıl saf bir şehirdi, burası nasıl diğer şehirlere oranla bu kadar iyi kalmıştı? Buraya küçük dediler ama bu küçük yerdeki insanların kalpleri büyüktü önemli olan da buydu zaten.

Şimdi ise sıra Kov Kalesi'nde... Esenyurt Köyü'nde bulunan bu kale, yüksek bir dağın tepesine inşa edilmiş. Uzaktan çok güzel görünüyordu, bu kalenin içini görmek için can atıyordum. Kaleye çıkmak biraz yorucu oldu ne de olsa dağ çıkamak zorunda kaldım ama değdi. Kalenin içi çok güzeldi, derin bir nefes aldığında etraftaki çiçek kokusuyla beraber tarih kokusunu da alıyorsun. İlk

olarak kalenin surlarına çıktım, yukarıdan manzara harikaydı. Ondan sonra etrafa bakınırken kapı gibi bir yere geldim, merak ettim, kapıdan dışarıya baktığımda yüzümde tatlı esintiler hissetmeye başladım. Etrafa bakınca burası surlardan baktığım manzarayı andırsa bile dikkatli bakınca farklı bir manzara olduğu fark ediliyordu. Sanırım burası kalenin arkasıydı. Kov Kalesi'ni arkamda bırakmış bu şehrin diğer mükemmelliklerini görmek için yola koyuldum. Cam Teras'a yeni varmıştık ki, o camların üstüne çıktığım zaman sanki düşecekmişim gibi hissettim. Bana sallanıyor gibi geldi. Kendimi toparlayınca manzaranın karşısında mest oldum.

Türkiye turumun Gümüşhane durağını gezmeye devam ediyorum. Bu satırları kaldığım otelin odasında yazıyorum. Günüm pek çok açıdan enteresandı. Karaca Mağarası'na gitmek için bir dağa araba yardımıyla çıktım ardından araba yolu bitince az bir kısmı da yaya olarak gittim. Yaya olarak gittiğim kısımda pek çok dükkan bulunuyordu. Dükkanların çoğunda yöresel tatlarve hediyelik eşyalar vardı. Bu eşyaların çoğunluğu Karaca ve Gümüşhane hatırası değeri taşıyan yöresel şeylerdi. Bu gezi bittiğinde Gümüşhane'yi anabilmek için küçük bir magnet aldım. Doğal taşlar (stres taşı, rahatlama taşı vb.) satan yerler de bulunuyordu. Beni meraklandıran bu özel taşlardan da aldım. Daha ileri mağaraya doğru yürürken yerde oturan ve önünde birkaç poşetin bulunduğu teyzenin yanına gittim ve poşetlerin içinde ne olduğunu sordum. Teyzenin dediğine göre poşetlerin içinde Gümüşhane'nin yöresel lezzetlerinden olan siron varmış, birini açıp bana gösterdi; birbiri etrafına sarılmış yufkalar gibi duruyordu. Üstüne yoğurt ve salça sosu dökülüp yeniliyormuş. Kulağa oldukça lezzetli geliyordu hemen iki tane aldım. Az daha ilerleyince mağaraya giriş yapabileceğim yere geldim. Hemen bir bilet aldım ve içeri girdim. İçerisi oldukça soğuktu ama bunu çabuk unuttum çünkü karşımda sarkıt ve dikitlerden oluşan harika bir manzara duruyordu. Burası sanki dış dünyadan izole farklı bir yaşam yeri idi. İçeride gezmemizi sağlayan tahta yollar vardı bunlar da bana göre doğal ve güzel duruyorlardı. İçerisi ışıklar yardımı ile aydınlatılıyordu. O kadar hayranlıkla seyrettim ki mağaranın sonuna nasıl geldiğimi bile anlamadım. Mağaradan çıktıktan sonra çok güzel bir dağ manzarasıyla karşılaştım. Bu manzarayı girerken nasıl da göremedim diye kendi kendime sorarken mağaraya girmeden önceki heyecanımı hatırladım. Bu mükemmel manzarayı daha yakından görmek isteyen insanlar için yapılmış oturma yerlerine doğru gittim ve oradaki teleskoplarla üzerlerinde hafif kar bulunan koca koca dağları seyrettim. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyorum ancak bir süre sonra kendi kendime "işte huzur bu" dedim. Ne kadar zaman geçerse geçsin seyahatimin güzel bir parçası olan Gümüşhane'yi mutluluk ve huzurla anımsayacağım.

Gümüşhane'yi gezmeye devam ediyorum. Burası dağların ardında saklı bir kent... Dört bir yanı benzersiz güzelliklerle bezenmiş doğa harikası... Karadeniz 'in incisi Gümüşhane...Rotamız Akçakale. Amacım şehrin köylerine küçük bir ziyaret yapmaktı. Bu bağlamda da hem rahat ulaşımı hem de bizi cezbeden doğal güzelliğiyle Akçakale Köyü'nü seçtim. Özellikle köy halkının sıcakkanlılığı ve misafirperverliği beni çok etkiledi doğrusu.

Şehrin merkezinden yola çıktım ve yaklaşık 15 dakika kadar süren yolculuğun ardından köye ulaştım. Yol kenarındaki bahçeler ilgimi çekti. Ağaçların dallarında dutlar, al al elmalar, cevizler ve türlü meyveler vardı. Anlaşılan bu köy bereketliydi. Köydeki günlük yaşantıyı merak ettiğim için mahallelerden birine girdim. Mahalle sakinleri meyvelerini topluyor, bostanlarını ekip biçiyordu. Birkaç teyze pekmez yapıyordu. Bir de ilk başta ne olduğunu anlamadığım ama tadına bakınca da lezzetine bayıldığım pestil vardı. Teyzeler ben turistim deyince seni aç bırakmayız dediler, ben de kırmadım onları. Kuymak, erişte, siron... Hepsinin tadı damağımda kaldı. Uzunca bir ziyafetten sonra köyün

yaylasına çıktım. Burada hayvancılık yapan köylüler vardı. Her yer renk renk çiçek açmıştı. Buranın havası müthişti. Temiz havayı içime çektim bol bol. Yaylada İskender dedikleri su kaynağı vardı. Suyu buz gibiydi; içim yanmış kana kana içtim ne yapayım. Dağlardan sarı çiçek, dağ kekiği ve gelincik topladım. Kokularını içime çektikçe kuş gibi hafiflediğimi, rahatladığımı hissettim. Köyün kendine has bir kalesi vardı. Kalenin etrafı ıssızdı. Buraya gelmek gerçekten büyük bir cesaret istiyor. Yüksekçe bir yere konumlanmış olan kale, baştan ayağa Gümüşhane'yi seyrediyor. Köyde sıklıkla karşılaştığım harabeleri andırıyordu burası. Kalenin en tepesine çıktım ve birkaç dakikalığına hayaller âlemine daldım. Zıplasam ellerimle güneşi yakalayacaktım sanki. Buradan her şey ne kadar da güzeldi.

Köyün bir de mağarası vardı. Hava kararmadan orayı da keşfe çıkmak istiyordum. Edindiğim bilgiye göre bu mağara Türkiye'nin en büyük mağaralarından biriymiş. Önceden gezdiğim Karaca Mağarası' nı andırıyordu burası. Mağara yıllar önce turizme açılmış. Benim gibi çoğu turist buradaydı. Onlar da benim gibi yeni yerler öğrenme heyecanını taşıyordu.

Hava kararmak üzereyken köy evine toplanan insanların yanına gittim. Orada köylüler sohbet edip çaylarını yudumluyorlardı. Haşlanmış patates, lor peyniri ve turşu da çaya eşlik ediyordu. Ben de onların sohbetlerine katıldım. Gece yarısı olunca kaldığım otele doğru yola koyuldum. Gümüşhane'nin meşhur pestil ve kömesinden bana bir paket yapıp verdiler. Ben de teşekkür ederek oradan ayrıldım. Ayrılırken sanki bir yanımda eksilmişti. Yolculuğum boyunca dağlarla çevrili olan bu güzel şehrin insanların kalplerinin altın gibi olduğunu ve tarihi yerlerinin birbirinden büyüleyici olduğunu düşünerek yolculuğuma devam ediyordum. Bu şehrin eşsiz güzelliklerini keşfetme fırsatını bulduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum. Gümüşhane yolculuğuma yoldaşlık eden bu köye ve yol arkadaşlarıma selamlarımı sunuyorum. Başka duraklarda görüşmek dileğiyle... Gümüşhane' den selamlar...

KAYNAK: GÜMÜŞHANE TÜRK TELEKOM FEN LİSESİ İNTERNET SİTESİ – 03.02.2020